

ROMA. EXERCICI I

Després d'analitzar el meu passat d'una manera mitjanament objectiva, he arribat a la **següent conclusió** que vaig arribar al cim de la meua pròpia llibertat el 12 de setembre del 1988. M'havien fet fora de la piscifactoria de Ramsgate, i d'Anglaterra en general. Em trobava de nou a la nau nodrissa Barcelona, concretament, al carrer Casp.

M'estava prenent un cafè amb la parsimònia dels mediterranis en una terrassa superpoblada, acompanyat del meu amic Adrià, tots dos resignats al nostre destí bipolar; ja sabeu, estudiants hivernals, conillets d'índies a l'estiu. L'Adrià també havia tornat recentment del seu periple per les Illes Britàniques i anàvem una mica desorientats respecte al nostre futur a curt termini, de bell nou en terres pàtries, on tot semblava paralytitzat en una espècie d'atordiment solar. Tots dos havíem estalviat la notable quantitat de diners que havíem guanyat aquell estiu, i els teníem als nostres comptes respectius; tots dos sense cap parella a qui convidar ni a un trist sopar de retrobada. Mentre l'Adrià em comentava la possibilitat d'anar-se'n a Berlín per aprendre alemany, a mi em va venir al cap una idea de forma sobtada, com quan hom rep un cop de puny inesperat. I em va passar tot just després de fer-li un cop d'ull al nom de la cafeteria: Roma.

Sempre m'he deixat portar pels pressentiments, ja que, curiosament, tard o d'hora acostumen a derivar en esdeveniments veritablement importants. Aquesta mena d'il·luminacions algunes vegades poden procedir de la capital de les teves entranyes més desconegudes, encara que en d'altres ens vénen donades des d'allà dalt, com una cosa aliena en forma de paraules xiulades pel vent.

La qüestió és que, des que aquella idea poca-solta em va venir al cap, vaig quedar envaiït per una sensació de llibertat extrema i inquietant. Mentre el meu amic parlava dels seus plans raonables, jo, en el més absolut dels silencis, rumiava la meua idea com una cabra (mai més ben dit). El vaig titular alguna cosa així com «Roma. Exercici de lliure albir. Prova 1».

Sí, suposo que en alguns moments de desorientació un ésser humà pot maquinari aquest tipus d'actes, com les últimes paraules que utilitza algú que sap que li queden unes setmanes de vida i de sobre comença a sincerar-se amb tothom.

A partir d'aquella estúpida idea em va fer la sensació que alguns fills del meu àutodomini havien estat seccionats d'arrel, o, potser, que aquell assolellat dia de setembre el Titellaire Diví dels nostres actes, trobades i desenllaços, s'havia quedat endormiscat per uns moments. Com si la vida es tractés d'un partit de futbol en què jo fos el davanter, i el destí el meu ferri marcador, vaig detectar el forat, la distracció del defensa, i vaig aprofitar per marcar **X** un gol a la meua rutina.

En aquella època, un servidor era, a més d'inconformista, un jove impulsiu. Però, no és potser en la joventut quan podem cometre aquesta mena d'actes sense sentit i emborratxar-nos del procés prova-error? «Em queden molts anys per davant, així que si m'equivoco tinc temps de rectificar», em vaig dir. Així doncs, vaig armar-me de valor i **X** vaig comentar a l'Adrià que invertiria els estalvis de la piscifactoria en un viatge, aquella mateixa nit, per prendre'm un bonic plat de tallarines a la carbonara en un restaurant italià.

A Roma. Anar i tornar en un dia. Sense reparar en les despeses.

No va ser l'aire, amics meus, ni tampoc cap component extra del cafè el que em va portar a forjar aquella suposada *boutade*, l'acció amb menys sentit pràctic que havia perpetrat fins aquell moment. No. Vaig suposar que tot s'havia generat arran del nom de la cafeteria i també del fet que, sobtadament, em vingüés al cap que a la cafeteria Roma, quaranta anys abans, el meu avi hi acostumava a